

Klókt útspæl

Oddagrein

HESAR seinastu vikurnar hava feroingar luttið á tveimum stórum altjóða ráðstevnum, eini fiskarímessu í Íslandi og eini oljumessu í Skotlandi. Eingin minni enn landsstýrismaðurin í oljumálum var við á messuni og ráðstevnuni í Aberdeen og sigast má, at hann og Oljumálastýrið bóru seg skilagott at, tá henda altjóða oljumessan varð brúkt til at almanna-kunngerá fyrstu feroysku útbjóðingina. Tað var nevniliga á feroyska básinum, at Eyðun Elttor seinasta týsdag gjørdi umheiminum greitt, at 1. útbjóðingin verður latin upp í januar og latin aftur í april - og verða fyrstu loyvini latin oljufeløgnum næsta summar.

NÚ kemur hetta ikki sum nøkur kollveltandi nýggjaheit fyri altjóða oljuheimin, tí signalini higartil hava bent á nakað, sum líkist hesi tíðarætlan. Men tað, sum hevur alstóran týðning, er, at feroyskir myndugleikar alment stiga fram og leggja kortini á borðið. Ein kann siga, at borðið nú fangar. Og hetta er helst gott fyri báðar paratar. Tí tá veit man, hvar man flýtur og hvørjar skyldur liggja á einum.

TAÐ er so kanska heldur ikki so burturvið at leggja út við tí fyrstu útbjóðingini fyrst í eini nýggjari öld. Hetta líkasum setir tingini í relieff, men parallelt við hesum útviklingi, eiga aðrir feroyskir myndugleikar tað verið seg innan skúla og mentan, fígging og landsplanlegging ol. at brúkt kreftir uppá at fylgja gongdini væl og vera uppá forkant, soleiðis, at samfelagið sum heild veruliga er ført fyri at taka ímóti hesi stóru avbjóðing. Í hesum sambandi vilja vit endurtaka uppskot okkara um at skipa fyri eini stórarí ráðstevnu í Norðurlandahúsinum, har nettup menniskjað, umhvørvið, mentanin og liviumstöður annars eru í fokus - har hesi verða sett í sambandi við eina komandi oljuleiting og -vinnu. Tað hevði verið upplagt, at Oljumálastýrið, Fróðskaparsetrið, Fíggjarmálastýrið, Mentamálastýrið og Norðurlandahúsið tóku slíkt stig. Kanska hetta kundi verið fyrsta stóra tiltakið í Norðurlandahúsinum í ár 2000.

NÚ startskotið til 1. útbjóðing er latið av kemur stóra avbjóðingin: hvørji øki bjóða vit út og hvørjar treytir seta vit oljufeløgnum! Hetta eru torførar uppgávur at loysa, og vóna vit, at myndugleikarnir brúka allar góðar kreftir til at finna besta úrslitið, bestu javnvágina. Kynstrið er at skipa viðurskiptini soleiðis, at samtidis sum feroyska samfelagið fær sín ágóða, eiga oljufeløgin, sum skulu gera iløgurnar, at fáa rímuligar treytir at virka undir.

Sosialurín

Jógvan Andrias á pall og gevur fløgu út

Í samband við at Jógvan Andrias Joensen nú gevur fløgu út, heldur hann konsertir í Klaksvík og í Havn. Klaksvíkingurin Jógvan Andrias hevur verið at hoyrt á palli í Føroyum, Danmark, Svøríki og Noregi tey seinastu árin, men hetta er fyrstu ferð, at hann bjóðar til konsert við egnum bólki.

Í løtuni er hann búsetandi í Noregi, har hann hetta seinasta árið hevur vant saman við fleiri norsksk tónleikarum, og á konsertunum í Føroyum eru tveir av hesum við. Tað eru Inge Dulin, percussion, og Tore J. Bruvoll, gittar.

Haraftrat er bassspælarin Edvard Nyholm Debess við. Hesir fyra eru eisini kjarnin á fløguni, ið Jógvan Andrias gevur út um stutta tíð. Á konsertini vera spæld lög av fløguni. Tað er plátufelagið TUTL, sum stendur fyri útgávu av fløguni.

Konsertirnar vera leygardagin 18. september kl. 20 í Atlantis í Klaksvík og

sunnudagin 19. september kl. 20.00 á Gamla Meiarinum í Havn, Ola Nordskar, sum hevur umsett yrkingarnar hjá Jógvan Andrias til

norskt, kemur at byrja konsertirnar.

Atgongumerki kunnu bíleggjast á konsertstöðunum ella keypast við dyrnar.

Fleiri upplýsingar kunnu fáast við at venda sær til Kristian Blak/TUTL, Norðurlandahúsið, Gamla Meiaríð ella Atlantis.

Minningarorð um Reinhold og Jonettu Rasmussen, Skála

f. 16. sept. 1925 - d. 23. mars 1998

f. 03. nov. 1929 - d. 18. mai 1999

Tung kennist løtan, tá eg seti meg niður at festa orð á blað, æra minnini um babba og mammu. Ikki heldur deyðin gjørdi skilnað tykkara millum. Mangt kundi ein skriva um, men velji eg her við gleði og tókk at hugsa um síðsu løturnar saman við tykkum.

Babba var niðri til skurðviðgerð á sumri 1996 og hóast hann livdi væl eftir hetta, má eg viðganga, at eg hugsaði nógv um sjúkuna og at hann møguliga ikki hevði so langa tíð eftir. Men sum frá leið vísti hann okkum, at hann als ongur ætlanir hevði um at leggja áramar inn. Tíðliga í 1998 bleiv babba so aftur sjúk, hesaferð vísti hann okkum at nú var hansara tíð komin. Hann valdi sjálvur at siga okkum og øðrum frá boðunum, sum hann hevði fingið frá læknum. Mamma stóð trúliga við hansara lið.

Ikki vardi tað okkum, at bert skuldi ganga gott ár til vit mistu mammu. Saknurn kendist svárur hjá okkum øllum tá babba ikki var hjá okkum longur, men vantaðu vit øll at mamma nokk skuldi fara at klára hetta sum frá leið.

Soleiðis bleiv ikki, í mars í ár bleiv mamma sjúk og hon nevndi av og á »mær feilar nokk tað sama sum pápi tykkara«. Seinri vísti tað seg at hon hevði rætt.

Tit vistu okkum, at deyðin als ikki var so ræðandi sum vit hildu. Tað vóru tit sum styrkt okkum ígjøgnum sváru tíðina. Enn merkist pínin í hjartanum, sum tann dagin á B5, tá tú mamma, aftaná andaktina, segði við okkum »eg havi tað gott, onga pínu, men tit mugu skilja, at nú orki eg ikki longur«. Tú varð ferðabúgvinn og vildi hava okkum saman við tær at syngja sangirnar »Bert ein dag, eitt bil í senn eg fái« og »Eg veit eitt land har vakurt er«. Tveir dagar eftir hetta sovnaði tú stillisliga.

Saknurn kennist svárur nú tit ikki eru her saman við okkum longur, men í hjartanum goyma vit minnini. Við hesum orðum vil eg siga tykkum tókk fyri tað, ið tit vóru fyri okkum. Æra verið minnini um babba og mammu.

Jonnhið